

Babičko vyprávěj: Jak jsem se učila básničku

1

Milé děti,

není nic krásnějšího, když můžete přijít k babičce a poprosíte ji: “Babičko, vyprávěj!” To se to potom poslouchá. Babička prožila tolik věcí a umí o nich tak krásně vyprávět! Jedno takové krásné vyprávění si můžete přečíst od babičky Růženky. Určitě se vám bude líbit.

váš Štěpa

Jak jsem se učila básničku

My všichni, tetičky a strýčkové, chceme moc poděkovat vám, našim dětem a pochválit vás, že jste nám udělaly velikou radost.

Váš vánoční program o broučcích byl moc pěkný a všem se moc líbil. Pěkně jste to připravily. Měli jsme hodně radosti a Boží požehnání z toho, jak jste se všechno pěkně naučily.

Mám z vás radost, že jste tak vytrvalí a pilní v učení. Víím, co vám to dalo práce a námahy se to naučit. Ale protože nejste žádní lenoši a lajdáci, tak jste se určitě učily z radosti a Pán Bůh vám pomáhal.

Vyprávěly jste nám o našem drahém Spasiteli Pánu Ježíši, jak se narodil. To bylo radosti, i ti malí broučci, jak jste o nich vyprávěly, měli radost.

Krásné písničky a hudební vložky, takové jste ještě malé děti, a jak se všechno dovedete naučit. Všechno bylo opravdu moc skvělé i hezké, líbilo se mi to a chtěla bych vás poslouchat dál, ale už byl konec. Vždycky to bývá tak, že při nejlepším je konec.

Poslouchali jsme vás o Vánocích nejenom my tady, ale celé Nebe. Pán Bůh měl radost a myslel si: „Jak ty děti z Chebu jsou pilné, všechno umí, nebyly líné se učit, takové děti mám rád, požehnám jim.“ Všichni hodní andělé se moc těšili a oslavovali Pána Ježíše, že se narodil a udělal lidi radostnými.

Milé moje děti ze sboru. Vííte, proč vám říkám naše děti? Protože jste od nás ze sboru, máme vás rádi a trápí nás vaše problémy, které máte ve škole,

nebo když jste nemocné. Modlíme se za vás a chceme, abyste byly šťastné, veselé. A abychom všichni přišli do Nebe k Pánu Ježíši.

Já si vzpomínám, jak jsem se učila básničku. A nešlo mi to jako mé sestře. Ona byla starší, tak jí to šlo líp.

A už za týden měly být velikonoční svátky a ona se mi smála, že už to umí a já že ne. Měla jsem na ni zlost, že se mi posmívá.

Tak jsem udělala, co jsem neměla dělat. Schovala jsem tu její básničku pod ubrus na stole.. „Tak,“ myslela jsem si. „Až já budu umět mou básničku, tak jí tu její vyndám a nebude se mi už smát.“

Druhý den se učím a ona přijde a chce se svoji básničku učit, hledá a nemůže ji najít.

Ptá se mě: „Nevíš, kde je moje báseň?“ Já mlčím. A ona to šla říct mamince.

A maminka: „Růžo, nevíš, kde má Ola básničku?“ Už jsem chtěla říct, že nevím. Ale pak jsem si uvědomila, že by to byl hřích lhát. Tak jsem jí dala.

Ale maminka se zlobila a dostaly jsme obě na zadek. Musely jsme se smířit. Odpustit si. A už to bylo dobré. Básničky jsme se naučily a mohly je říkat v lásce, bez hněvu.

vaše Růženka

Babičko vyprávěj: Jak jsem se učila básničku

Vyprávění babičky Růženky si můžete stáhnout a vytisknout:

[Jak jsem se učila básničku](#) Stáhnout

Další inspirace a nápady pro děti doma i v nedělní besídce můžete najít v rubrice [Nedělní škola](#) nebo ve facebookové skupině [Inspirace a nápady pro nedělní besídku](#).